

til at disponere over, og saaledes, at de først efterhaanden, som det er nødvendigt, maatte tilskyde af deres egen Kassebeholdning, hvad der hører til. Ved saaledes at give dem det forud allerede nu, medens de kun have 1 Mill. at disponere over, vilde man vinde meget betydeligt for Kommunerne og for de fattige, som skulle have Alderdomsunderstøttelse, saa snart de kom ind paa 2 Mill.; thi saa vilde Kommunerne med endnu større Lethed gaa til at indløse de Krav, der stilles, især hvis man kunde komme overens her paa Rigsdagen med Regeringen om ogsaa at vedtage den sidste Del af mit Forslag; thi det er givet, at naar vi ere komne til 1897, da man maa have indvundet tilstrækkelig Erfaring om, hvorledes Alderdomsunderstøttelsen kan virke, og til praktiske Regler og i det hele have faaet en vis Samarbejde paa dette Omraade mellem alle Kommunerne, saa kunde man godt gaa over til at sige, at for Fremtiden bærer Staten det hele gennem Kommunerne Uddeling, eller hvis man vilde sikre sig en passende Moderation, at Kommunerne skulde bære $\frac{1}{10}$ af Omkostningerne. Skulde det maaſte synes enkelte ærede Medlemmer af Højre, at $\frac{1}{10}$ er for lidt for Kommunerne, kan man jo sætte det op igen; mit er kun et Forslag. Hvis man viser Lovforlaget den Velvilje at henbije det til et Udbalg, kan man jo tale nærmere om den Ting; men det forekommer mig, at Regleren bør være den, at Pengene udbetales af Statskassen til Kommunerne, og at de saa bag-efter maa gøre Requæsit og tilsvare, hvad de maa have brugt for lidt. En Del af mit Forslag falder i øvrigt sammen med det sidst behandlede Forslag, at hvad der er tilovers det ene Aar, skal komme til Udgift det næste. Til Forsvar for den Ordning af Alderdomsunderstøttelsen, som jeg har foreslaaet her i Slutningen, tjener endelig det, at det efterhaanden er blevet erkendt fra alle Sider, at Kommunerne trænge til at lettes for en Del af deres Byrder. Jeg taler ikke alene om Agrarerne, som jo ubetinget fordre det som deres Ret, men jeg tror, at alle Kommuner slutte sig i saa Henseende til Agrarerne, og forlange, at Staten benytter nogle af sine rige Midler til at komme Kommunerne til Hjælp, og her er i alt Fald et Omraade, hvor der allerede eksisterer en Lov om Hjælpen, og hvor det kun gælder en anden Ordning, hvormed man paa en nem og hurtig Maade kunde komme Kommunerne til Hjælp. Hermed anbefaler jeg Lovforlaget til det høje Tings Velvilje og haaber, at der kan komme noget ud af det.

Judenrigsministeren (Ingerslev):

Det ærede Medlem nævnte, at Forslaget indeholdt tre Hovedbestemmelser, eller at det gik i tre Hovedretninger. Den første gik ud paa, at de, som bære Krigsmedaillen eller have faaet Redningsmedaillen, de sidst nævnte for saa vidt de høre med til Rystens Redningsvæsen, skulle have en særlig Stilling. Jeg skal ikke sige det allermindste til Forklejnelse for nogen, der bærer det, det ærede Medlem kalder Krigsmedaillen — den hedder for Resten Erindringsmedaillen. Jeg skal heller ikke sige det allermindste mod dem, der have faaet „Redningsmedaillen“ — den hedder for Resten „Medaillen for druknede Redning“. Da dette er Lovsproget, har jeg Lov til at bruge de korrekte Betegnelser. Jeg har al Respekt for det Folk. Foreløbig skal jeg bemærke, at de ved Redningsvæsenet tjenstgørende saa ikke denne Medaille for druknede Redning, for deres Bestilling er jo netop — det er det, de ere engagerede til, og som de have paataget sig mod Løn — det meget smukke Hverv at redde Folk. De blive ganske vist oftere deforerede, men det ligger i Sagens Natur, det følger af sig selv, at Redningsmedaillen gives kun til den, der frivillig redder et Mennekeliv; medens den mig bekendt ikke uddeles til Redningsmandskabet; det deforeres paa anden Maade, og for saa vidt er det altsaa uheldigt, at de ere komne med. De skulle fristages for at opfylde Betingelserne i § 2 o., og dertil hører bl. a., at de ikke maa være blevne fundne skyldige i Vælgænger og Betleri. Man maa jo haabe, at ikke nogen af dem findes skyldig i slikt. Jeg kunde forstaa, om det ærede Medlem havde medtaget Fattighjælp, naar han i det hele taget vil ind paa det, men jeg tillader mig at være af den Mening, at hvis man tror at burde gøre noget mere, end man gør nu for de paagældende, saa maa man gøre det specielt for dem som særlig Klasse. Vi have jo en Lovgivning; det ærede Medlem synes ikke at kende Loven om Redningsvæsenet af 26de Marts 1852, som udtrykkelig bestemmer, at „naar nogen af Mandskabet, som ansættes ved Redningsbaadene, under Redningsforsøgene ved Lemlæstelse mister sin Arbejdsfærdighed, anses han berettiget til Understøttelse af Statskassen i Overensstemmelse med Grundføringerne i Invalidforsørgelsesloven af 9de April 1851. Paa samme Maade blive, naar nogen af det nævnte Mandskab under Redningsforsøgene tilfælde Livet, deres Efter og Børn berettigede til Understøttelse“. Man har altsaa sat Redningsmandskabet paa